

Sygn. akt I 2C 1911/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. pozwem wniesionym w dniu 3 września 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia kwoty 1015,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i w terminach szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów procesu od pozwanego A. D.. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zobowiązany był do zapłaty umówionych należności, czego nie dokonał. Powód nabył wierzycielność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego i wezwał go do zapłaty należnej kwoty – które pozostało bez reakcji.

Nakazem zapłaty z dnia 30 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił roszczenie powoda w całości.

Pozwany sprzeciwem z dnia 27 października 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 4 listopada 2015 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowy w Bytomiu.

Uzupełniając sprzeciw na urzędowym formularzu pozwany wskazał, że powód nie ustosunkował się do wniesionej reklamacji z dnia 20 czerwca 2014 roku, ani nie podjął też żadnych działań celem udzielenia pomocy w rozwiązaniu problemu co do uruchomienia niedziałającego urządzenia. Pozwany szukał pomocy w czterech salonach (...) oraz telefonicznie w dziale technicznym i nikt nie potrafił mu pomóc. W jednym z salonów otrzymał informację, iż aby uruchomić modem musi zapłacić 50,00 złotych, pomimo, iż w umowie nie było takiej opłaty ujętej. W związku z tym, iż sprzęt był niesprawny nie mógł korzystać z usług operatora.

Na posiedzeniu jawnym słuchany informacyjnie pozwany wskazał, że w dniu 4 marca 2014 roku zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A., która dotyczyła świadczenia usług internetowych i była zawarta na 24 miesiące. Przyznana została również ulga. Od początku jednak umowa nie była faktycznie wykonywana ze względu na nieskonfigurowany modem. Co więcej – za pomoc w jego uruchomieniu zażądano od pozwanego w jednym z salonów operatora kwoty 50,00 złotych. W związku z powyższym złożył pisemną reklamację, która nie została rozpatrzona, zwrócił się ponadto do Rzecznika Praw Konsumentów

w B.. Złożył także zastrzeżenia co do tego, że pomimo tego, iż usługa nie została nigdy uruchomiona dostał wezwanie do zapłaty. Nie zostały mu bowiem dostarczone żadne hasła, ani nazwy użytkownika, co spowodowało, iż nie mógł uruchomić usług telekomunikacyjnych. Po wielokrotnych próbach uzyskania pomocy ze strony operatora, złożył reklamację i przestał opłacać rachunki – zapłacił jedynie trzy z nich: od marca do maja. Po zawarciu umowy z innym operatorem wszystko działało jak należy. Modem posiada w dalszym ciągu, lecz z niego nie korzysta.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany w dniu 4 marca 2014 zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych

dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 4 marca 2014 roku (k. 63)

W dniu 20 czerwca 2014 roku pozwany złożył reklamację na świadczenie usług telekomunikacyjnych przez operatora (...) S.A. w związku

z niemożnością skonfigurowania, a w konsekwencji – uruchomienia modemu i korzystania z ww. usług. Operator potwierdził, że nie odpowiedział na reklamację.

dowód: reklamacja z dnia 20 czerwca 2014 roku (k. 135), pismo (...) S.A. z dnia 21 maja 2015 roku (k. 129)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne i podlegało oddaleniu.

Powód dochodził swojego roszczenia w związku z cesją wierzytelności, która powstała na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która regulowana jest przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, która określa charakter tej umowy. Ustawa definiuje usługę telefoniczną jako usługę telekomunikacyjną obejmującą m. in. inicjowanie i odbieranie połączeń między użytkownikami. Ustawa określa prawa i obowiązki stron, wskazując m.in. w art. 81 ust 1 ww. ustawy, iż usługę powszechną stanowi zestaw usług telekomunikacyjnych, wraz z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych, świadczonych z wykorzystaniem dowolnej technologii,

z zachowaniem dobrej jakości i po przystępnej cenie, które powinny być dostępne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ust. 3 ww. przepisu stanowi m.in., iż do zestawu usług telekomunikacyjnych, o którym mowa w ust. 1, zalicza się następujące usługi:

1) przyłączenie zakończenia sieci w stałej lokalizacji umożliwiające komunikację głosową, faksową i przesyłanie danych, w tym funkcjonalny dostęp do sieci Internet, którego prędkość umożliwia korzystanie z aplikacji używanych powszechnie w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, w szczególności korzystanie z poczty elektronicznej lub aplikacji umożliwiających dokonywanie płatności;

2) utrzymanie łącza abonenckiego z zakończeniem sieci, o którym mowa w pkt 1, w gotowości do realizacji połączeń telefonicznych krajowych i międzynarodowych;

Powód nie wypowiedział się co do twierdzeń pozwanego odnośnie niemożności korzystania z usług telekomunikacyjnych, za które winę ponosi operator – pierwotny wierzyciel, a ponadto w uzasadnieniu złożonego przez siebie pozwu

w żaden sposób nie wykazywał ze względu na jakie okoliczności zostały na pozwanego nałożone opłaty we wskazanej wysokości, ograniczając się jedynie do wskazania faktur VAT. W związku zatem z dyspozycją art. 230 k.p.c. Sąd uznał okoliczności związane z nienależytym wykonywaniem umowy przez poprzednika prawnego powoda za przyznane.

Jednocześnie operator (...) S.A. nie rozpatrzył reklamacji złożonej przez powoda. Zgodnie z art. 106 ust. 1 ww. ustawy dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany do rozpatrzenia reklamacji usługi telekomunikacyjnej. Ust. 2 ww. przepisu stanowi, że jeżeli reklamacja usługi telekomunikacyjnej nie zostanie rozpatrzona w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, uważa się, że została ona uwzględniona. Przez rozpatrzenie reklamacji rozumie się wysłanie przed upływem tego terminu przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych odpowiedzi o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu reklamacji, a ust. 3 ww. przepisu w przypadku uwzględnienia reklamacji usługi telekomunikacyjnej opłaty za wykonane usługi telekomunikacyjne podlegają zwrotowi. Podobne rozwiązanie zostało wskazane w § 7 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej GSM (...) i (...), który stanowił załącznik do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych będącej podstawą dochodzonego roszczenia.

Nie ulega również wątpliwości, że zgodnie z ww. przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne za umożliwienie korzystania z usług telekomunikacyjnych odpowiada operator, w tym wypadku (...) S.A. Sytuacja, w której operator pobiera jedynie opłatę, pomimo braku faktycznego świadczenia usług jest niedopuszczalna. Pozwany wielokrotnie usiłował uzyskać pomoc w uruchomieniu dostarczonego przez operatora modemu tak, aby mógł korzystać z usług zgodnie

z łączącą strony umową. Poprzednik prawny powódki niezasadnie domagał się również opłaty w wysokości 50,00 złotych za uruchomienie modemu – to bowiem operator świadczący usługi telekomunikacyjne odpowiedzialny jest za ich uruchomienie – powód nie wykazał bowiem, aby świadczenie ww. usług zostało

w ogóle rozpoczęte. Domaganie się zapłaty za faktycznie niedostarczane usługi jest całkowicie bezzasadne, szczególnie, że winę za to ponosi wyłącznie operator. (...) S.A. nie rozpatrzyła reklamacji w ustawowym terminie, a zatem uznała jej zasadność i nie może domagać się zapłaty za okres, w którym usług nie świadczyła, a w konsekwencji – także jej następcy prawni.

W związku z powyższym należało uznać, iż powód nie wykazał swojego roszczenia, co zgodnie z treścią art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. było jego obowiązkiem. Poprzednik prawny powoda niezasadnie obciążył pozwanego opłatami jak w fakturach VAT, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Sąd nie orzekł o kosztach postępowania albowiem nie było takich do rozliczenia w orzeczeniu kończącym postępowanie, z uwagi na fakt, iż wszystkie koszty – opłatę od pozwu oraz koszty pełnomocnictwa - poniósł powód będący stroną przegrywającą postępowanie.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.